

JANETTE OKE

Căminul regăsit al iubirii

Editura Casa Cărtii, Oradea
2007

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love Finds a Home
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Căminul regăsit al iubirii

de Janette Oke

Copyright © 2007 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Elisabeta Vinczi

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Căminul regăsit al iubirii / Janette Oke. - Oradea :
Casa Cărții, 2007

ISBN 978-973-8998-28-5

821.111-31=135.1

Lui Ingolf Arnesen,
fratele meu în credință,
partenerul de rugăciune și de încurajare—
prieten al familiilor Davis, Jones și Delaney.
Mulțumesc pentru prietenia ta, pentru sprijin și pentru rugăciuni!
Dumnezeu să te binecuvinteze!

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

Cuprins

1. Agitație	9
2. Mătușa Virgie	17
3. Planuri	25
4. Drumul spre casă	35
5. Familia	43
6. Întâlnirea cu tata	51
7. Schimbări	59
8. Amintiri	67
9. Întoarcerea la Boston	75
10. Înapoi la normalitate?	87
11. Un eveniment îmbucurător	93
12. O situație neașteptată	103
13. Decizii	113
14. O sarcină de îndeplinit	121
15. Invitație la cină	129
16. Demersuri	139
17. Un lucru neașteptat	147
18. Prietenie	157
19. Concertul	165
20. Dezamăgire	175
21. Pregătiri finale	183
22. Crăciun	193
23. Plecarea	203
24. Acomodarea	213
25. Un final fericit	221
Epilog	231

Câteva dintre personajele seriei „Învăluși de iubire”

Clark și Marty Davis—parteneri într-o căsătorie în care fiecare și-a pierdut fostul partener.

Missie—fiica lui Clark din prima căsătorie, s-a căsătorit cu Willie LaHaye și s-au mutat în Vest unde se ocupă de creșterea animalelor.

Clare—fiul lui Marty, născut după moartea primului ei soț, s-a căsătorit cu Kate. Locuiesc la aceeași fermă împreună cu Clark și cu Marty. Copiii lor—Amy Jo, Dan, David și Dack.

Arnie—primul copil al lui Clark și al lui Marty. S-a căsătorit cu Anne și au trei băieți—Silas, John și Abe.

Ellie—s-a căsătorit cu Lane Howard și s-a mutat în Vest pentru a fi alături de Missie și de Willie. Copiii lor sunt Brenda, William și Willis.

Luke—s-a pregătit pentru a deveni medic și s-a întors în micul oraș pentru a-și practica meseria. S-a căsătorit cu Abbie. Copiii lor sunt Thomas, Aaron și Ruth.

Jackson Brown—colegul de școală care a lăsat o impresie deosebită asupra celor trei fete, Melissa, Amy Jo și Belinda, când a venit pentru prima dată la școala din zonă. Mai târziu a devenit doctor.

Belinda—cel mai mic copil al lui Clark și al lui Marty care s-a pregătit să devină soră medicală și s-a dus la Boston.

UNU

Agitație

Belinda întredeschise ochii și fu întâmpinată de razele soarelui de dimineață. π Îi închise repede și-și trase pe față pătura. Era devreme, mult prea devreme pentru a se trezi—însă nu va mai putea dormi deloc, atâta timp cât soarele îi va lumina fața.

Chiar și în această stare de somnolență, își dădu seama că ceva e diferit. În diminețile de dinainte nu se trezise cu razele soarelui mângâindu-i fața. *Draperiile—de ce nu sunt trase draperiile?* se întrebă ea amețită încă de somn. Apoi lucrurile începură să se așeze în mintea ei înceteșată.

Din cauza lunii nu trăsese draperiile la fereastra dormitorului. *E atât de mare și aurie și strălucitoare*, își spusese în timp ce se îndreptase spre fereastră ca s-o acopere. Se hotărâse însă să n-o facă și se strecurase în pat. Se va trezi mai târziu, gândise ea, când luna își va continua drumul și va ieși din cadrul ferestrei, și va trage atunci draperiile.

Însă adormise înainte ca luna să dispară din vedere, iar acum soarele pătrundea prin fereastra înaltă, elegantă, refuzând să-i îngăduie încă o fărâmă de somn.

Belinda dădu la o parte păturile și coborî încet din pat. Dacă vroia să mai doarmă puțin trebuia să tragă draperiile. Obosită încă, căscă în timp ce întinse mâna să apuce draperia, însă nu se putu abține să

arunce o privire la frumoasa grădină răsfățată de soarele dimineții de vară.

Thomas, bătrânul grădinar, era aplecat deja deasupra straturilor cu flori, încercând să înduplece begoniile să-și înalțe fețele sclipitoare spre soare. *Ce flori frumoase a sădit*, gândi Belinda. *Mătușa Virgie spunea mai ieri că nu știe ce s-ar face dacă Thomas s-ar hotărî să se pensioneze.*

Belinda zâmbi cu afecțiune în timp ce-l privi pe bătrânul om. Ea nu împărtășea temerile mătușii Virgie. În fiecare mișcare grijulie pe care el o făcea, Belinda îi putea vedea dragostea pentru flori.

Dacă cineva i-ar fi cerut lui Thomas să nu mai aibă grijă de flori, ar fi fost ca și cum i-ar fi cerut să nu mai respire.

Belinda se hotărî dintr-o dată să nu mai tragă draperiile. Nu mai putea sta în pat într-o dimineață atât de frumoasă. Se va îmbrăca și va coborî în grădină, la Thomas. Poate că o s-o lase și pe ea să smulgă câteva buruieni.

Belinda se trezi fredonând în timp ce-și trase peste cap rochia simplă și-și prinse o panglică în jurul taliei. Mătușa Virgie se va trezi mai târziu, iar Belinda va fi liberă să se bucure de primele ore ale dimineții.

Își luă încălțărilor în mână ca să nu facă gălăgie și apucă o pălărie, ca să-și protejeze fața de soare. Lăsă ușa dormitorului ușor întredeschisă, ca să n-o deranjeze pe femeia pentru care lucra, mătușa Virgie, care dormea în camera de alături. Se strecură în tăcere din cameră și coborî scările.

Belinda ieși din casă prin ușa din spate, oprindu-se pe trepte pentru a trage aer adânc în piept. Mirosul puternic și frumusețea florilor de vară îi umplură simțurile. *E chiar frumos aici, la casa familiei Stafford-Smyth*, își spuse ea pentru a nu știu câta oară. Dorința aprinsă de a se întoarce în orașelul ei din prerie nu se datora faptului că n-ar fi apreciat locul în care se afla acum. Oamenii, familia ei, aceștia erau motivul pentru care gândurile ei se îndreptau cu atâta dor spre casă. Și, gândindu-se la ei, așa cum o făcuse în mod constant în ultima vreme, inima ei tânjea să mai aibă încă o dată ocazia de a fi parte din viețile lor.

Însă Belinda refuză să se lase învăluită de singurătate. Așa cum

făcuse adesea în trecut, alungă hotărâtă acest gând și se concentra mai degrabă la lucrurile pentru care trebuia să fie mulțumitoare.

Doamna Stafford-Smyth fusese bolnavă de gripă timp de aproape două săptămâni, însă acum, din fericire, părea să-și refacă, treptat, forțele. Belinda era tare ușurată. N-o deranjase faptul că fusese nevoită s-o îngrijească în mod constant sau să rămână trează nopți în șir. O îngrijorase însă faptul că prietena ei nu va putea face față bolii.

Belinda o iubea pe femeia în vârstă ca și când i-ar fi fost rudă. Se bucuraseră amândouă de așa-numitul joc „al apartenenței”. Doamna Stafford-Smyth o rugase pe Belinda s-o numească „mătușa Virgie”, iar Belinda se grăbi să-i respecte dorința. În schimb, „mătușa Virgie” îi spunea întotdeauna „Belinda, dragă”, cu acel interesant accent specific Estului. Aranjamentul fusese agreat de amândouă.

Doamna Stafford-Smyth realizase, cu multă vreme în urmă, că niciunul dintre nepoți—nici Pierre, cu a sa Anne-Marie, nici Franz, cu Yvette a lui—nu va fi de acord să locuiască alături de ea, în Boston. Este adevărat, Pierre și Anne-Marie trimiseseră vorbă din Franța că nu peste multă vreme, în familia lor va apărea un al treilea membru. Mătușa Virgie și Belinda, bucurându-se de vestea sosirii pe lume a unui strănepot, își puseseră deoparte timp pentru a lucra la trusoul pruncului. Însă, fără a discuta despre acest lucru, amândouă știau că probabil doamna Stafford-Smyth nu va ajunge să-l vadă sau să-l țină în brațe vreodată pe copil.

Belinda se opri pentru a admira un trandafir cățărător. Floarea înmiresmată, de culoare roz, îmbălsăma cu mirosul ei aerul de dimineață. Doamna Stafford-Smyth spunea că Thomas crescuse planta în sera lui. Belinda trase adânc în piept mireasma ei, apoi se îndreptă spre grădină.

McIntyre, care fusese timp de mulți ani însoțitorul canin al lui Thomas, i se alătură, adulmecându-i mâna.

— Bună dimineața, Mac, îl salută Belinda, trecându-și mâna peste capul acoperit cu blană încărunțită. Văd că și tu te-ai trezit devreme. Vederea bătrânului câine era din ce în ce mai slabă, iar auzul nu-i mai

era atât de ascuțit cum fusese în trecut, însă nu rata nicio ocazie de a-și însoți stăpânul.

Thomas auzi cuvintele și se îndreptă încetșor de spate, clipind des, ca și când nu era sigur că vede bine. Își duse o mână la spate, apoi zâmbi larg, arătându-și gingiile știrbe.

— Domnișoara Belinda, spuse el, cum de nu ești în pat?

— E o dimineață prea frumoasă ca s-o pierzi dormind, răspunse politicos Belinda.

Însă Thomas răspunse cu o sclipire jucăușă în ochi:

— E ca oricare altă dimineață.

Belinda zâmbi.

— Așa o fi, admise ea. N-am de unde ști, trebuie să mărturisesc. Dar îndată ce-am dat ochii cu ziua asta, n-am putut rezista să rămân în casă. Mai târziu cred că va fi prea cald și înăbușitor. Și Belinda își ridică privirea spre cerul senin, de unde soarele deja își trimitea razele calde.

— Da, spuse Thomas. Mi-e teamă că azi o să fie o zi călduroasă.

— Am observat că tufa de trandafiri e plină de flori, continuă Belinda. Miroase minunat.

Thomas zâmbi larg.

— Da, fu tot ce spuse.

Se aplecă din nou, iar Belinda se aventură mai aproape, îngenunchind alături de el.

— Aș putea... te-ar deranja dacă... dacă aș smulge câteva buruieni? întrebă timid.

— Vrei să smulgi buruienile? Ochii lui se măriră, imaginându-și, fără îndoială, mâinile albe ca laptele ale tinerei, făcând o astfel de muncă. Ai mai smuls buruieni înainte?

— O, da, se grăbi Belinda să răspundă. Când eram acasă ajutam întotdeauna la grădinărit.

— Și aveai flori?

— O, nu ca cele de aici, explică Belinda. Nu atât de frumoase. Dar mama a avut întotdeauna florile ei. Trandafiri și violete și lalele de primăvară. Mama iubește florile. Dar cea mai mare parte a timpului o petrece în grădina mare—cu legume, pentru familie. Mama și-a hrănit